

PORTADA

Els passos del calvari cap al cel

El camí cap al cel, o almenys cap a la resurrecció nacional que proposa l'opció independentista a Catalunya, està empedrat de bones intencions, però també de problemes, molts problemes, que converteixen cada nou pas en una caiguda. L'opció "de la desconexió" no és l'única que en té en la gran recta electoral final. Quasi totes les altres també pateixen els seus calvaris.

Reportatge de Vicent Sanchis

Després del trencament que es va derivar d'una consulta, la del 9 de novembre, en què uns –Convergència Democràtica– es van sentir clars guanyadors i els altres –Esquerra Republicana– van quedar amb la sensació que els havien pres camisa i pantalons, l'acord entre els dos partits per recuperar l'estabilitat parlamentària va exigir la presència de tres mediadors: les presidentes d'Òmnium i l'Assemblea Nacional Catalana, Muriel Casals i Carme Forcadell, i el de l'Associació de Municipis per la Independència, Josep Maria Vila d'Abadal. Però aquell pacte del 14 de gener no va desbrossar del tot el camí. Artur Mas es va quedar amb la sensació que avançar eleccions al 27 de setembre, com havia exigint Junqueras, per presentar-s'hi amb l'independentisme dividit era un greu error. Un regust amarg de derrota avançada que va fer que el president de la Generalitat finalment se'n desdiguera i insistira, una vegada i una altra, malgrat el rebuig frontal dels republicans, en la necessitat d'articular una candidatura unitària.

El següent pas del calvari sobiranista va arribar el 15 de juliol. Una nova cimera, també amb la presència d'àrbitres i testimonis, va desencallar l'enorme discrepància. Oriol Junqueras, contra les

EFE

CONTRAST. Raül Romeva, cap de llista per Barcelona de Junts pel Sí, i Lluís Rabell, de Catalunya Sí que es Pot, són les dues cares de l'esquerra més coherent en les pròximes eleccions. Dues cares del tot antagòniques.

primera hora del matí al Palau de la Generalitat la presidenta d'Òmnium, Muriel Casals; l'expresidenta de l'Assemblea, Carme Forcadell, i l'ex-eurodiputat d'Iniciativa Raül Romeva. Els van dir ràpidament i sintèticament que ells havien d'ocupar els tres primers llocs de la llista i que no podien dir que no. Tampoc cap d'ells s'havia plantejat fer-ho. Raül Romeva, a proposta d'Esquerra, immediatament acceptat per Convergència, encapçalaria la candidatura, perquè calia "convèncer els indecisos que poden decantar-se per les opcions –o l'opció– de Podem i Iniciativa.

Aquella decisió i la velocitat amb què es va subscriure un acord que havia trigat tants mesos han estat el taló d'Aquil·les de la proposta. La que més fa patir els uns i els altres. Romeva –i altres independents de la llista– s'han sentit en la necessitat de reaccionar davant les acusacions dels dirigents d'Iniciativa, que els retrauen cruament col·laborar en la reelecció "del rei de les retallades i del neoliberalisme més descarnat". Un rei "corrupte", a més. Això justifica les declaracions del cap de llista en una entrevista a *El País*, en què va afirmar que el candidat de Junts pel Sí a la presidència de la Generalitat encara no estava decidit.

La campana del dubte va tocar llavors a sometent Convergència Democràtica. I va demostrar que les costures de la candidatura no han quedat ben embastades. Ningú –ningú de Convergència o d'Esquerra– va retraure a Romeva aquelles declaracions. Van ser altres integrants de la llista els qui li'n van fer veure la inoportunitat. A partir d'aquell moment el número u de la llista per Barcelona avisa abans de cada entrevista que ell no parlarà de l'endemà de les eleccions. En la mateixa direcció l'acumulació d'alguns detalls, com ara la difusió de cartells en què Raül Romeva apareix en cos més gros que els altres integrants de la llista –i sobretot, d'Artur Mas– ha inquietat encara més els convergents. Els seu home fort en la coordinació de la campanya, Francesc Homs, insisteix que "han encarrilat" la

situació amb els representants d'Esquerra Republicana, que dirigeix Lluís Salvadó, però el dèficit d'una cúpula jeràrquica efectiva continuarà donant problemes a Junts pel Sí. Malgrat els esforços d'Oriol Soler, el coordinador "independent" que els ha de fer encaixar.

Una altra inquietud neguiteja Convergència. Des de l'endemà de la celebració de la consulta l'opinió independentista publicada ha considerat una veritat revelada el fet que els indecisos que cal convèncer són "d'esquerres". El mateix nomenament de Raül Romeva pretén ocupar aquest espai. Però ara molts dirigents convergents han detectat que hi ha un vot que es podria escapar just per l'altra banda. Un electorat "pujolista", gran, més poruc o més conservador, vacil·la en el darrer minut. Les enquestes el detecten. Un electorat alarmat pel sentit de la campanya de Junts pel Sí i pel protagonisme dels membres de la candidatura més identificats amb les opcions d'esquerra. Un electorat al qual es dirigeix, sense complexos i amb contundència, Unió Democràtica.

Per part d'Esquerra, a més, es constata la incomoditat amb què han assumit la jugada. Alguns dels seus dirigents més discrepans parlen obertament de preparar l'endemà, en un context de rivalitat amb els convergents. No se n'acaben de fiar i consideren que als nous escenaris polítics Esquerra ha d'estar preparada per a qualsevol eventualitat. Els preocupa, a més, les maniobres de l'Estat, com la que es va desplegar divendres contra Convergència, que intentaran furgar tant com puguin en els flancs de corrupció d'aquest partit, reals o inventats. →

**EL FLANC DE
"CORRUPCIÓ"
QUE MOSTRA
CONVERGÈNCIA
INQUIETA ESQUERRA**

cordes, segons reconeixen ell mateix i els seus col·laboradors més pròxims, va acceptar la proposta de candidatura compartida, entre l'espasa de Mas i la paret d'ajornar la convocatòria d'eleccions i haver d'afrontar un període d'enormes turbulències polítiques.

L'acord que Artur Mas i Oriol Junqueras van aprovar aquell dia, tan sols finalment, va nàixer de la necessitat del primer i la resignació del segon. I contemplava quatre punts. En primer lloc, que els dos partits es comprometien a impulsar un procés ràpid per "desconnectar-se" de l'Estat en un període de sis mesos si guanyaven les eleccions del 27 de setembre. Aquest punt aquietava Esquerra. El segon convenia que la llista seria encapçalada per tres independents de contrastada solvència nacional. El tercer decidia que Artur Mas se situaria en el quart lloc de la llista, però que després presidiria un govern d'unitat entre els dos partits. Òbviament, és el que més reticències havia suscitat entre els republicans. El quart punt determinava que la llista quedaria integrada per independents, "tants com pugui ser", per dirigents de Convergència –el 60 per cent restant– i d'Esquerra –el 40 per cent.

L'endemà mateix, el 16 de juliol Artur Mas i Oriol Junqueras havien cridat a

1. Les restes del naufragi d'Unió Democràtica presenten candidatura i esperances. 2. Miquel Iceta, el gran optimista. 3. Inés Arrimadas, la cara bella de Ciutadans. 4. Xavier García Albiol, de l'alcaldia frustrada de Badalona a la "glòria" que li augura la premsa afí al PP. 5. La CUP vol repetir amb Antonio Baños la fórmula d'èxit de David Fernández.

La campanya, doncs, de Junts pel Sí no és gens fàcil. Però més difícil ho tenen alguns altres. Per exemple, Iniciativa i Podem. Partien com una opció que podia guanyar les eleccions si es posaven d'acord. Ho van fer, però pel camí van perdre, sense voler-ho, Procés Constituent. La plataforma de Teresa Forcadell –que ha quedat descol·locada del tot– i Arcadi Oliveres va decidir no integrar-se en la candidatura de Catalunya Sí que es Pot. S'esfumava, doncs, la coartada independentista.

A més, l'opció que estructuraven Iniciativa i Podem no ha sabut trobar un cap de llista potent. Lluís Rabell és a anys llum d'Ada Colau. Les enquestes que comencen a publicar-se els situen en segon lloc en intenció de vot, però molt lluny, massa lluny, de Junts pel Sí. Joan Herrera n'és conscient. I per això els dirigents d'Iniciativa i Podem insisteixen, una vegada i una altra, en el flanc que consideren tendre del seu gran rival: la presència de Convergència a Junts pel Sí

i el fet que Artur Mas siga el candidat a la presidència.

També ho té difícil, molt més difícil, Unió Democràtica. El seu candidat, Ramon Espadaler, creu, primerament, en l'existència d'un espai "moderat i catalanista", que el seu partit pot aspirar a cobrir. "Podem traure un mínim de tres diputats i un màxim de cinc o sis", afirmen els seus col·laboradors. També creu Espadaler en la successió que li ha garantit Josep Antoni Duran i Lleida. Però cal tenir molta fe per aguantar les dues creences. Pel que fa a la primera, dos diputats a Barcelona equivalen a més de 70.000 vots i un altre a Lleida –l'única circumscripció en què Unió pot fer algun paper– vol dir 15.000 vots. Els dirigents d'Unió –els que s'han salvat de l'èxode– confien en els bons auguris dels seus líders, però l'estadística és més aspra i les enquestes els castiguen amb la pena extraparlamentària o els donen dos o tres diputats com a màxim premi. Uns resultats tan tristos encara allunya-

rien més la retirada de Duran. O podria ser que l'acceleraren, però enmig d'una desbandada general. Almenys així ho vaticinen els dirigents democratacristians que ara integren la llista de Junts pel Sí. Són ells els qui confonen realitat amb desitjos?

També ho té malament el PSC. La caiguda pot ser encara molt més dramàtica que totes les anteriors. Els socialistes podrien quedar-se amb la meitat –o menys!– dels seus vint diputats. Per impedir-ho han impulsat una campanya "virtuosa": "Ni els uns ni els altres. Ni els independentistes ni els anticatalanistes". Però la seua veu no ressona amb prou força en una jungla que es debat entre el sí i el no. Malgrat tot, Miquel Iceta, l'actual primer secretari i candidat a la presidència, conserva el control, la tranquil·litat i la ironia que el caracteritzen. Segons admet, els resultats no seran gens bons, però "segurament superaran les previsions". Amb les restes del naufragi, Iceta intentarà mantenir-se en

la posició d'arbitratge incòmode entre "la temeritat i la involució" que ha triat el seu partit.

Tampoc ho té bé el Partit Popular, que podria veure igualment reduïts a la trista meitat els seus 19 diputats actuals. Una eventualitat que sempre ha previst Alicia Sánchez-Camacho. Encara que el vot del PP és fidel, l'ascens de Ciutadans sembla irrefrenable. Per això Mariano Rajoy li va acceptar la substitució. Sánchez-Camacho sembla feliç amb la retirada i amb la fórmula que han sabut trobar: "Xavier García Albiol és la cara, la raixa, i Andrea Levi, la creu, l'habilitat". El primer i el segon de la llista tenen com a objectiu reduir al màxim la previsible caiguda. La premsa amiga, la premsa amiga de Madrid, els ho posa fàcil. L'altre dia, *La Razón* editorialitzava una enquesta i proclamava que 12 diputats populars serien "el gran èxit d'Albiol".

Els més tranquils en la recta electoral final són Ciutadans i la CUP. Els primers perquè s'accontenten amb qualsevol resultat que els faci més visibles. Albert

Rivera somnia en Madrid, on aviat traslladaran la seu social de l'empresa. El president de Ciutadans creu que ha trobat una bona candidata, que manté el nervi i el ritme que ha marcat ell. Inés Arrimadas, a més, potser per altres qualitats, s'ha convertit ràpidament en una cap de llista molt celebrada. Ciutadans no hi té res a perdre i molt a guanyar amb qualsevol resultat. I la grossa és rebre impuls per encarar les eleccions de debò, les del Parlament espanyol. Un impuls que distraiga el retrocés que marquen les enquestes.

Pel que fa a la CUP, els últims seran els primers. Les enquestes li atribueixen ascensos potents i variables, però l'esquerra radical de debò catalana somia unes altres ovelles elèctriques. Qualsevol ascens els està bé, perquè, com asseguren, "nosaltres volem impulsar o contribuir a un canvi de debò". Social i nacional. Sense aspiracions a grans protagonismes. Més diputats, doncs, més sucre. Més sucre, més dolç. L'única incomoditat dels *cupers* és haver de

ELS MEMBRES DE LA LLISTA DE LA CUP, INQUIETS I PRAGMÀTICS, SÓN ELS MÉS FELIÇOS DE TOTS

respondre contínuament a la pregunta "votareu la investidura d'Artur Mas?". No en volen saber res. No els agraden gens Mas ni Convergència. Són els pares que no haurien volgut tenir, però, després, en la penombra, consideren que "cal fer continuar anant el procés". David Fernández ha estat substituït per un altre bon "independent", Antonio Baños. Però el mateix Baños remarca amb contundència que ell no és el candidat, tot i que encapçale la llista per Barcelona. "Sóc un portaveu més; la CUP no té candidat a la presidència d'un govern autònom que no ens interessa". Són la CUP. Inquiets i tranquils. Sense calvari. Potser els més feliços de tots. ●

XXVe
FESTIVAL
TERRA de
TROBADORS
Castelló d'Empúries
10 tarda, 11, 12 i 13
de setembre de 2015

